

This entry is part 7 of 12 in the series Americká Pravda

Americká Pravda

Americká Pravda: Rasa, intelligence a bohatství – co nám o tomto tabuizovaném tématu říkají fakta

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2

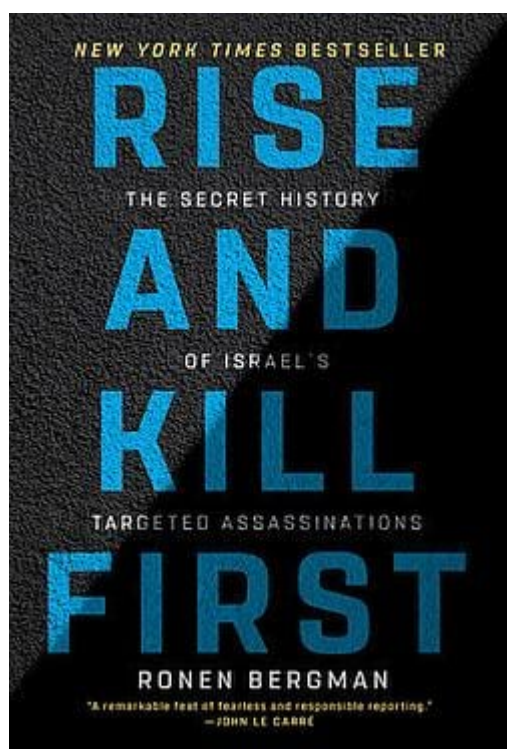
Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1

Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění

David Irving a jeho fascinující historiografie

Autor: Ron Unz

Úvodní část si můžete přečíst [zde](#).

Recenzovaným titulem byla kniha *Povstaň a zabij jako první* reportéra *New York Times* Ronena Bergmana, objemná studie zahraniční izraelské rozvědky Mosad a dalších orgánů židovského státu s podobnou náplní práce. Autor projektu věnoval šest let práce, během nichž shromáždil materiál z tisíců osobních rozhovorů i nespočtu předtím nepřístupných oficiálních dokumentů. Jak je patrné už z názvu, soustředil se hlavně na bohatou historii Izraelem prováděných politických vražd a na 750 stránkách knihy, vybavené tisíci poznámek a odkazů, rozepisuje podrobnosti ohromného množství těchto incidentů.

Téma musí už z podstaty věci vyvolávat nemalé kontroverze, Bergmanova kniha se však pyšní nadšenými propagačními „bublinami“ na obálce od laureátů Pulitzerovy ceny, kteří píší o světě špionáže a spolupráce z oficiálních míst, jíž se autorovi dostalo, je patrná i ze současných vřelých vyjádření někdejšího šéfa Mosadu a Ehuda Baraka, izraelského expremiéra a svého času také velitele eskader smrti. Během posledních desetiletí patří k předním autorům v této oblasti někdejší důstojník CIA Robert Baer, který knihu jednoznačně doporučuje jako

Atentáty Mosadu. „Přijde-li tě někdo zabít, povstaň a udeř první“

„nepochybně“ to nejlepší, co kdy četl o tajných službách, Izraeli nebo Blízkém východu. Ve stejně pochvalném duchu se pak nesly recenze napříč všemi elitními médii.

I když jsem v době vydání knihy nějaké debaty zaregistroval, k jejímu přečtení jsem se dostal až před několika měsíci. A byť na mě pečlivá a důsledná novinářská práce udělala nemalý dojem, bylo to velice neradostné a depresivní čtení nekonečných popisů izraelských agentů, jak vraždí své skutečné nebo domnělé nepřátele při operacích, jejichž součástí nezdůvodněná byla únosy a brutální mučení, případně při nich přišlo o život mnoho nevinných kolemjdoucích. Přestože se drtivá většina popisovaných akcí odehrála v různých blízkovýchodních zemích nebo na okupovaných palestinských územích v Pásmu Gazy a na Západním břehu, objevují si i jiné lokace, včetně těch evropských. Kniha začíná popisem událostí dvacátých minulého století, tedy dlouho před vznikem židovského Izraele i jeho tajných služeb a pokračuje až do současnosti.

Jen samotné množství v cizině uskutečněných atentátů je samo o sobě značně zážející. Jeden zasvěcený recenzent pro *New York Times* tvrdí, že izraelský „účet“ za poslední zhruba půlstoletí podle všeho dalece převyšuje všechny ostatní země světa. Dokonce by mě příliš nepřekvapilo, kdyby po odečtení domácích vražd počet mrtvých zanechaných izraelskými špióny převyšoval součet všech ostatních vlivných států světa. Nedivil bych se, kdyby se všechna nechutná odhalení vražedných plánů CIA či KGB za studené války, do detailu rozpitvovaných na stránkách novin, snadno naměstnala do jedné nebo dvou kapitol Bergmanovy ohromné knihy.

Velitelé armád odjakživa jen velice zdráhavě přistupovali k užití biologických zbraní, jelikož si velmi dobře uvědomovali, že jakmile se jednou dostanou ven, mohou se smrtící mikrobi snadno dostat zpátky na druhou stranu hranice/fronty a způsobit ohromné utrpení a ztráty civilistům v zemi, jejíž vojska je vypustila (Covid-19 někdo?, pozn. DP). Podobně se i u špiónů a operativců, kteří se celou svou dlouhou kariéru v tajných službách usilovně věnovali plánování, organizaci a uskutečňování *de facto* státem posvěcených vražd, snadno může rozvinout způsob myšlení, který se stává nebezpečím pro ně navzájem i pro společnost země, které mají sloužit. Jisté náznaky této možnosti místy prosakují napovrch i z Bergmanova všeobjímajícího popisu.

Při tzv. „aškelonském incidentu“ v roce 1984 byli dva palestiniští únosci ubiti k smrti před zraky přihlížejících příslušníky nechvalně proslulé domácí kontrarozvědky Šin Bet. Za normálních okolností by takovýto hrůzný čin nejspíš neměl větší následky, celý incident byl však zachycen izraelským fotografem, kterému se podařilo zachránit film před zabavením. Následné odhalení vyvolalo mezinárodní mediální skandál, který pronikl dokonce až na stránky *New York Times*, takže vláda byla nucena zahájit trestní vyšetřování. Aby se ochránilo, přistoupilo vedení Šin Bet k infiltraci vyšetřování a zorganizovalo falšování důkazů, které měly svalit vinu na – zcela nevinné – obyčejné izraelské vojáky a jejich velícího generála. Jeden z vysoce postavených důstojníků Šin Bet, který se proti těmto čachrům vymezil, byl svými kolegy málem odstraněn – nakonec se zachránil zfalšováním své

výpovědi. Organizace, které se stále ochotněji uchylují k mafiánským metodám, si časem osvojí také jejich kulturní normy.

Izraelští agenti se vážně zabývali také možností odstranění vlastních nejvýše postavených představitelů, jejichž politiku považovali za příliš kontraproduktivní. Generál Ariel Šaron dlouhá léta patřil k největším hrdinům izraelské armády a krajně pravicovým jestřábům. Jako ministr obrany v roce 1982 připravil izraelskou invazi do Libanonu, jež se záhy měla stát politickým fiaskem: zásadním způsobem pošramotila mezinárodní reputaci Izraele, světovou veřejností vnímaného jako viník devastace velké části sousední země i jejího hlavního města Bejrútu. Když Šaron zatvrzele odmítal změnit vojenskou strategii a problémy se prohlubovaly, dospěla skupinka nespokojených důstojníků tajných služeb k závěru, že nejlepší cestou, jak zabránit dalším ztrátám izraelských prostředků i pověsti, je Šarona zabít. Plán ovšem nikdy nebyl uskutečněn.

K ještě více od očí bijícímu příkladu gangsterismu došlo asi o deset let později. Palestinský předák Jásir Arafat byl dlouhá léta hlavním hromosvodem izraelské nevráživosti. V jeden moment dokonce Izrael naplánoval sestřelení mezinárodního civilního linkového letadla, kterým měl Arafat letět. Po skončení studené války ale vlivem amerického a evropského nátlaku premiér Jicchak Rabin podepsal roku 1993 se svým palestinským protivníkem v Oslu mírovou dohodu. Přestože většina světa mu za to tleskala a s Arafatem se dokonce za tento počin dočkali společné Nobelovy ceny za mír, vlivné prvky izraelské veřejnosti i politické třídy to vnímaly jako hanebnou zradu, jež se podle ultranacionalistů a náboženských fanatiků dala smýt jen Rabinovou krví. Rabin byl o pár let později skutečně zabit osamělým střelcem z těchto ideologických kruhů, první blízkoýchodní vůdce za dlouhá léta, kterého tento osud potkal. Přestože byl jeho vrah psychicky labilní a úporně trval na tom, že jednal sám, vypluly na povrch jeho hojně minulé styky s lidmi z rozvědky a Bergman sám taktně podotýká, že se vrahovi se až „pozoruhodně snadno“ povedlo obejít četná bezpečnostní opatření a zasáhnout Rabina třemi smrtícími výstřely z bezprostřední blízkosti.

Leckoho napadlo srovnání Rabinovy smrti s vraždou našeho amerického prezidenta o 30 let dříve v Dallasu a jeho jmenovec a dědic **John F. Kennedy Jr.**, se proto o tragickou událost začal velice zajímat. V březnu 1997 jeho luxusně tištěný politický časopis **George** otisknul článek z pera matky Rabinova vraha, v němž jako na viníky zločinu ukázala prstem na tajné služby své země. Zastáncem této teorie byl také (dnes už zesnulý) izraelsko-kanadský autor **Barry Chamish**. Tato obvinění spustila ostrou mezinárodní výměnu názorů, ale když i Kennedy mladší o pár let později zahynul při bizarním leteckém neštěstí a jeho časopis jej dlouho nepřežil, kontroverze rychle utichly. Archivy publikace **George** nejsou dostupné online ani jinak, takže posoudit věrohodnost obvinění je značně ztížené.

Šaron, který jen vcelku těsně unikl smrti z rukou izraelských agentů, postupně svůj politický kapitál obnovil. Ze svých radikálních postojů ovšem nijak neslevil – dokonce se před šokovaným reportérem při jednom rozhovoru neváhal chvástavě označit za „judeonacistu“. Několik let po Rabinově smrti Šaron vyprovokoval masové palestinské protesty, na jejichž vlně se obratně vyšvihl do premiérského křesla. Jeho tvrdé metody v nejvyšší výkonné funkci vedly k masivnímu povstání na palestinských územích, na což Šaron bez hnutí brvou reagoval

vystupňováním represe. Když se následně pozornost světa po 11. září a americké o invazi do Iráku upřela jinam, začal ve velkém nařizovat vraždy palestinských politických i náboženských vůdců. Tyto útoky si nezřídkou vyžádaly i početné civilní oběti.

Hlavním objektem Šaronova hněvu zůstával palestinský prezident Jásir Arafat. Ten ovšem náhle onemocněl a zemřel, aby se připojil na věčnosti ke svému někdejšímu protějšku při vyjednáváních Rabinovi. Arafatova choť byla přesvědčena o jeho otravě, což podložila i lékařskými důkazy a na její stranu se v mnoha článcích postavil i dlouholetý izraelský politik **Uri Avnery**. Bergman se omezuje na zopakování izraelských kategorických popření a poznámku, že „načasování Arafatovy smrti bylo nanejvýš podezřelé“, aby zdůraznil, že i kdyby snad pravdu znal, otisknout by ji nemohl, neboť jeho kniha vznikala za bedlivého dohledu izraelských cenzorů.

Tento bod bychom v žádném případě neměli brát na lehkou váhu, a přestože se v celé knize objevuje pouze jedinkrát, vztahuje se očividně na celý rozsah díla, takže bychom jej měli mít neustále na paměti. Bergmanova kniha dosahuje délky skoro 350 000 slov a dokonce i kdyby byla každá věta napsána s tou nejsvědomitější poctivostí, neměli bychom ztrácet ze zřetele rozdíl mezi „pravdou“ a „celou pravdou“.

Zarazilo mě ale ještě cosi dalšího. Před třiceti lety znechucený bývalý agent Mosadu jménem **Victor Ostrovsky** odešel z izraelské rozvědky a vydal knihu *By Way of Deception* (česky *Lstí a klamem*, Ikar 1991), značně kritické dílo, kde popisuje celou řadu údajně jemu známých tajných operací, především ty protichůdné s americkými a západními zájmy. Izraelská vláda a její příznivci zahájili nevídanou právní kampaň proti vydání Ostrovského knihy, což ovšem mělo přesně opačný účinek a výsledná masivní pozornost médií i veřejnost vytlačila knihu až na špici žebříčku bestsellerů *New York Times*. Asi před deseti lety jsem si na toto dílo konečně udělal čas. Mnohé z uvedených odhalení mě zcela šokovaly, tím spíš, když jsem se od spolehlivého zdroje dozvěděl, že lidé ze CIA ve svém hodnocení materiál označili za s vysokou pravděpodobností přesný.

Jakkoliv se mnoho z Ostrovského tvrzení nedají nezávisle ověřit, mezinárodní bestseller i jeho pokračování z roku 1994 *The Other Side of Deception* po celou generaci výrazně utvářel naše povědomí o fungování Mosadu a jeho aktivitách. Proto jsem přirozeně očekával, že se Bergman ve svém díle zabírajícím se touto látkou ke knize svého předchůdce obsírně vyjádří, ať už souhlasně či kriticky. Narazil jsem ale na jeden jediný odkaz k Ostrovského knize, skrytý v poznámce pod čarou na straně 684. V ní se dozvídáme o zděšení vedení Mosadu z možnosti odhalení nespočtu přísně strážných tajemství a následném vzniku plánu na Ostrovského zavraždění. Nakonec prý přežil jen díky tomu, že premiér Jicchak Šamir, dlouhá léta náčelník vrahů z Mosadu, plán vetoval s tím, že „Židy přece nezabíjíme“. Přestože se jedná o zmínku letmou a málem skrytou, vnímám ji jako citelné podpoření Ostrovského celkové věrohodnosti.

Když jsem takto začal pochybovat o úplnosti Bergmanova na první pohled definitivního díla, zarazila mě jistá další drobnost. Nejsem žádný specialista na operace tajných služeb obecně ani specificky na působení Mosadu, a tak mi přišlo dost zvláštní, že jsem o drtivé většině významnějších, Bergmanem popisovaných incidentů už někdy v minulosti slyšel nebo četl v

New York Times. Skutečně jsme připravení uvěřit, že šest let podrobného bádání, shromažďování materiálů a osobních rozhovorů přineslo odhalení tak málo významných operací, o nichž se už předtím nevědělo z mezinárodních médií? Bergman samozřejmě nabízí záplavu detailů o velkých akcích, dříve známých výhradně insiderům, a také mnoho neznámých atentátů na, v porovnání, druhořadé cíle, nechce se ale věřit, že by nenarazil na skoro žádné zásadnější odhalení.

Jisté nikoliv nepodstatné mezery v jeho zpracování tématu jsou ostatně patrné každému i jen povrchně poučenému čtenáři, který na ně naráží už od úvodních kapitol knihy popisujících zapouštění sionistických kořenů v Palestině, ještě před vznikem Židovského státu.

Bergman by značně uškodil své věrohodnosti, kdyby se ani nezmínil o nechvalně proslulých sionistických atentátech ze 40. let minulého století, jimž padli za oběť britský lord Moyne nebo mírový vyjednavatel OSN hrabě Folke Bernadotte. Nepochopitelně však opomíjí události roku 1937, kdy příslušníci radikální pravé frakce sionistického hnutí – jejíž političtí dědicové v posledních desetiletích určují politické směřování Izraele – **zavraždili** jednoho z předních sionistů v Palestině, **Chaima Arlosoroffa**. Nezmiňuje se ani o celé řadě dalších, podobných incidentů, včetně těch směřujících proti vysoce postaveným západním činitelům.

Jak jsem napsal vloni v jedné z předchozích esejí cyklu Americká Pravda:

Ochota radikálnějších sionistických frakcí uchýlovat se k atentátům, terorismu i dalším fakticky zločineckým metodám byla skutečně pozoruhodná. Tak například Šamir v roce 1943 **zosnoval vraždu** předáka soupeřící frakce, pouhý rok poté, co unikli trestu za společně spáchanou bankovní loupež, při níž zahynuli nevinní kolemjdoucí. Šamir tím podle svých slov zabránil plánovanému atentátu na Davida Ben-Guriona, jednoho z nejuznávanějších sionistů a budoucího prvního izraelského premiéra. Šamir a jeho skupina v gangsterské taktice pokračovali i po zbytek 40. let, kdy se jim podařilo zabít britského ministra pro Střední východ Lorda Moyneho nebo hraběte Folke Bernadotta, mírového vyjednavatele OSN. Konkrétní plány atentátu na amerického prezidenta Harryho Trumana a britského ministra zahraničí Ernesta Bevena selhaly, myšlenka zbavit se **Winstona Churchilla** pak údajně zůstala jen ve stádiu debat. Šamirovi lidé také jako jedni z prvních ve velkém začali užívat **automobilové bomby** k teroristickým útokům i proti nevinným civilistům, dlouho předtím, než Arabové nebo jiní muslimové na něco podobného **vůbec pomysleli**. Beginův početnější a „umírněnější“ proud sionistického hnutí využíval velice podobných metod.

Pokud dokáží říct, může se v připravenosti k užití politickému terorismu v dějinách rovnat raným sionistům jen málokdo. Premiér Menachem Begin se v roce 1974 dokonce v **televizním rozhovoru** pochlubil, že se považuje za duchovního otce světového terorismu. Po skončení 2. světové války projevovali sionisté rozhořčené nepřátelství vůči všem Němcům a Bergman dopodrobna popisuje jimi rozpoutanou krvavou kampaň únosů a vraždění, která si v Evropě a Palestině vyžádala na dvě stovky obětí. Nepočtené německé společenství etnických Němců ve Svaté zemi mírumilovně žilo po generace, ale po násilné smrti několika svých vůdců zbytek Němců natrvalo uprchnul z Palestiny a jejich opuštěného majetku se zmocnily sionistické organizace. Celý proces se v mnohem větším měřítku měl velmi záhy zopakovat i

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

s palestinskými Araby.

Tyto skutečnosti pro mě byly novinkou a Bergman tuto vlnu „odvetného“ krveprolévání popisuje zdá se s nemalými sympatiemi, když čtenáře upozorňuje, že některé z obětí aktivně podporovaly německé válečné úsilí. Z nějakého důvodu už ale neříká, že ve 30. letech hlavní proud sionistického hnutí udržoval silné ekonomické partnerství s Hitlerovým Německem, jehož finanční podpora byla pro vznik židovského státu zcela nepostradatelná. Kromě toho se po vypuknutí války skupinka pravicových sionistů, vedená budoucím premiérem Izraele pokusila navázat spojení s paktem Osa, za jejímiž zástupci přišla s nabídkou špionážní a teroristické kampaně, namířené proti britským vojenským cílům na podporu nacistického vojenského úsilí. Tyto nerozporovatelné historické skutečnosti budí nesmírné rozpaky u stoupenců sionismu, kteří se je v posledních desetiletích ze všech sil pokoušejí vymazat z dějinných analýz, takže jako rozený Izraelec na prahu padesátky Bergman možná jen o těchto skutečnostech ani neví.

Druhá část článku Rona Unze **American Pravda: Mossad Assassinations: The JFK Assassination and the 9/11 Attacks?** vyšla na stránkách Unz Review 27. ledna 2020.

Series Navigation

<< Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3 Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1 >>